

VRAŽDY V TATRÁCH

SMŤ
HOROLEZCA

DANIEL J. DANČÍK

Nakladateľstvo SAMIZDAT

V R A Ž D Y
V T A T R Á C H

**Smrt'
HOROLEZCA**

DANIEL J. DANČÍK

Nakladatel'stvo SAMIZDAT

 *Severin
Sincilery*

*Autor by sa chcel poďakovať všetkým,
ktorí mu pomohli s prácou na knihe
a to najmä svojim rodičom
a starým rodičom z otcovej strany.*

© Daniel J. Dančík, 2018

© Nakladateľstvo SAMIZDAT – Severín Sincilery, 2018

Obálku s použitím materiálu Mariána Béreša a Téryho chaty
vytvoril Severín Sincilery.

Jazyková úprava Zuzana Konečná.

Grafická úprava Severín Sincilery.

1. vydanie

ISBN 978-80-570-0364-9

HORSKÉ CHATY VO VYSOKÝCH TATRÁCH

(v roku 2005)

Horské chaty:

Chata pod Soliskom

Nadmorská výška: 1 840 m n. m. **Založenie:** v roku 1944.

Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** nie.

Chata pri Popradskom plese

Nadmorská výška: 1 500 m n. m. **Založenie:** v roku 1956.

Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 120 lôžok.

Chata pod Rysmi

Nadmorská výška: 2 250 m n. m. **Založenie:** v roku 1933.

Prevádzka: od 1. 6. do 31. 10. **Ubytovanie:** 14 lôžok.

Sliezky dom

Nadmorská výška: 1 670 m n. m. **Založenie:** v roku 1968.

Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 132 lôžok.

Bilíkova chata

Nadmorská výška: 1 225 m n. m. **Založenie:** v roku 1934.

Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 30 lôžok.

Rainerova chata

Nadmorská výška: 1 300 m n. m. **Založenie:** v roku 1863.

Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** nie.

Zbojnická chata

Nadmorská výška: 1 960 m n. m. **Založenie:** v roku 1907.
Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 16 lôžok.

Zamkovského chata

Nadmorská výška: 1 475 m n. m. **Založenie:** v roku 1943.
Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 25 lôžok.

Téryho chata

Nadmorská výška: 2 015 m n. m. **Založenie:** v roku 1899.
Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 24 lôžok.

Skalnatá chata

Nadmorská výška: 1 741 m n. m. **Založenie:** v roku 1935.
Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 6 lôžok.

Chata pri Zelenom plese

Nadmorská výška: 1 551 m n. m. **Založenie:** v roku 1897.
Prevádzka: celoročná. **Ubytovanie:** 50 lôžok.

POZNÁMKA

Autor románu by chcel na začiatok upresniť niekoľko dôležitých faktov viažucich sa k príbehu.

Samotný prípad aj vystupujúce postavy sú úplne vymyslené a nemajú žiadnu spätosť s realitou, preto akákoľvek podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná. Jedinou skutočnou udalosťou spomínanou na začiatku knihy je spadnutie lavíny a následná záchranná akcia Horskej záchranej služby z 27. februára v roku 2005. Pokiaľ ide o opisy interiérov chát, nie všetky zodpovedajú skutočným reáliám, lebo autor si ich občas potreboval prispôsobiť deju svojej knihy.

Väčšinu informácií o tatranských chatách autor čerpal z knihy Ivana Bohuša mladšieho – *Tatranské chaty: Majáky v mori skál a snehu* (I & B, Ivan Bohuš, 2007).

Na záver by sa chcel autor poďakovať Zbojníckej chate za povolenie použitia ich pečiatky a Jiřímu Sedláčkovi za

poskytnutie vektorových máp Malej Studenej doliny
a Veľkej Studenej doliny.

D. J. D.

Meno Tatry (skôr tiež Tatra) je doložené od 10. stor. (999 Tritri, 1086 Triti, 1150 Turtur, 1267 Tortol, 1273 Tarchal a i.): má základ trtr- (Tritri) s nie dost' jasným významom, azda „skaly, skalné štíty“ (hláskový vývoj prešiel cez Tartr- k Tatr-). Na Balkáne je oronymum Trtra, grécky Tartaros.

Ivan Luterer, Milan Majtán a Rudolf Šrámek
– *Zeměpisná jména Československa*

Prológ

Neznámy sa díval do svojho poľovníckeho ďalekohľadu a pozorne ním sledoval dva malé body pomaly postupujúce dolinou Parichvost pod ním smerom nahor.

Ležal na snehu na vrchole Jalovskej kopy, lebo v opačnom prípade by ho strhol silno vanúci vietor. Ležal pravdaže aj preto, že nechcel, aby bol niekým videný pri tom, *čo sa chystal uskutočniť*.

Odložil ďalekohľad do puzdra a to odložil do ruksaku. Neznámy sa prevrátil na ľavú stranu a uprel zrak na podlhovasté nepremokavé puzdro. Puzdro malo bielu farbu, aby rovnako ako biela kombinéza, ktorú mal oblečenú, splývalo so snehom všade naokolo.

Rozopol zips pozdĺž jednej strany puzdra a zvnútra vytiahol ostreľovacu pušku *Dragunov*, nazvanú podľa

svojho konštruktéra Jevgenija Fedoroviča Dragunova, ktorú vyrába od roku 1963 ruská zbrojovka IŽMAŠ.

Puška mala stodvadsaťdva a pol centimetra a ako všetko ostatné mala takisto bielu farbu (namiesto tradičnej hnedočervenej). Neznámy ju zovrel do pravej ruky a pritiahol k svojmu telu. *Dragunov* je samonabíjacia poloautomatická puška, ktorá využíva čiastočne upravený pôvodný mechanizmus z kalašnikova, preto neznámy zobral z puzdra na pušku veľmi mierne zakrivený zásobník s kapacitou desiatich nábojov a pevne ho zasunul na príslušne miesto.

Keď s nabíjaním skončil, tak sa s puškou pripravil do ležiacej palebnej pozície a puškohľadom zamieril na predtým sledované dva malé body veľmi pomaly postupujúce dolinou.

Usúdil, že už boli dostatočne hlboko v Parichvoste – nastal čas na akciu.

Neznámy prešiel puškohľadom smerom nahor k husto zasneženým vrcholcom týčiacim sa a obklopujúcim z troch svetových strán dolinu Parichvost.

Príslop, Baníkov a Pachoľa, medzi nimi Baníkovské sedlo.

Neznámemu pripomínali pečené buchty hojne posypané práškovým cukrom. Priam si pýtalo do nich len trochu *řuknúť* a cukor by sa začal *zosypávať nadol*.

Neznámy zamieril na Baníkovské sedlo, natiahol záver pušky a pustil. Náboj sa dostal do komory. Súčasne priložil k spúšti ukazovák a zbraň odistil.

Baníkovské sedlo síce bolo vzdušnou čiarou vzdialené od Jalovskej kopy vyše kilometra, no pri náboji 7N1 to nemalo predstavovať žiadny problém, keďže účinnosť dostrelu tohto druhu náboja je okolo tisícristo metrov, čo bolo pre daný prípad akurát. Viditeľnosť nebola počas prebiehajúcej chumelici úplne ideálna, keďže však nemusel byť na milimeter presný, bola ešte stále postačujúca.

Neznámy naposledy zamieril do stredu snehového masívu, zobral do úvahy odpor vetra a konečne jemne potiahol spúšť.

Výstrel nebolo vôbec počuť, hlaveň pušky mala svoj

tmič, ktorý zároveň pohltil aj záblesk z hlavne, aby tak utajil pozíciu strelca.

Neznámy nehybne sledoval cez puškohľad pomyselnú dráhu strely a v duchu pritom počítal sekundy.

Jeden...

Dva...

Zásah!

Cez puškohľad neznámy videl, ako guľka hladko prenikla do snehového masívu, pričom sa z neho slabučko zaprášilo.

Na okamih sa zdalo, že sa nič nedeje.

A potom to začalo.

Sledoval, ako sa z miesta vniknutia vystrelenej guľky začínajú najprv pomaly, potom čoraz rýchlejšie a rýchlejšie rozširovať najprv jemné tenké praskliny, ktoré sa menili na čoraz hrubšie a hrubšie pukliny.

Vtom sa celý masív rozpadol, sekundu akoby zostal visieť vo vzduchu a následne začali jednotlivé časti padať do doliny. Každým metrom naberali čoraz väčšiu a väčšiu rýchlosť. Jednotlivé časti rozpadnutého snežného masívu

sa popritom o seba rozbíjali a lavína sa zmenila na akúsi snežnú masu – vlnu valiacu sa na smreký a na tie dva malé body pohybujúce sa uprostred doliny, ktoré sa otočili a teraz išli o niečo rýchlejšie naspäť v smere, odkiaľ sa uberali.

Vtedy sa sami od seba pustili lavíny z Príslopu a Baníkova, vyvolané otrasmi z lavíny padajúcej z Baníkovského sedla.

Neznámy vzápätí zamieril na žľab, ktorý bol pod Pachoľou a druhýkrát vystrelil. Svojím pričinením vytvoril ďalšiu vlnu valiacu sa do Parichvostu.

Všetky vlny sa zliali do jednej a tá pohltila všetko, čo jej stálo v ceste, vrátane dvoch malých bodov, ktoré sa snažili tejto snežnej cunami uniknúť.

Neznámy vyčkával, až kým sa lavína úplne nezastavila. Pozrel na hodinky a hodinu od tejto chvíle sledoval puškohľadom po surovom povrchu doliny nanesenom lavínou, či niekde nezachytí nejaký pohyb.

Ale nikde nič.

Neznámy odtiahol zrak od puškohľadu na *Dragunovi*.

Vytiahol z neho zásobník, potiahol záver, vytiahol z komory nábojnicu z použitého náboja a oboje, pušku aj zásobník, odložil naspäť do bieleho puzdra, ktoré riadne zapol zipsom.

Práca bola hotová.

Ostávalo akurát o výsledku informovať objednávateľa.

Vybral z ruksaku vysielачku a zapol ju. Nechal ju chvíľu rozohriať a následne sa hlasito, aby ho na druhom konci bolo cez zavíjajúcu meluzínu počuť, úsečnými, krátkymi vetami ohlásil:

„Hlási sa Sokol! Horolezec je mŕtvy! Opakujem: Horolezec je mŕtvy! Potvrďte správu! Prepínam!“

Chvíľu nebolo počuť nič iné okrem prenikavého vetra.

Neznámy čakal.

Zrazu vysielачka zapraskala a potom sa z nej ozvali jasným, chladným hlasom prenesené francúzske slová:

„*C'est satisfaisant. Terminé.*“

Uspokojivé. Končím.

Neznámy vysielачku vypoľ, odložil ju do ruksaku, k ruksaku pripravil puzdro s *Dragunovom*, vstal, oprášil sa od snehu, potom si hodil ruksak na chrbát, nasadil si na

nohy lyže, a v ostrých oblúkoch a za značnej rýchlosti sa spustil k Jalovskému sedlu a odtiaľ nadol smerom k Žiarskej chate...

o desat' rokov neskôr

